

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/250/2021
Identifikačné číslo spisu:	7208209964
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7208209964.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Q.. P. R., bývajúcej v R., E. XX, zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Ján Tokár, spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Werferova č. 1, IČO: 36 721 981, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Tokár, proti žalovanej: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 13, IČO: 00 606 707, zastúpenou JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, o náhradu škody a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29C/57/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2018 sp. zn. 9Co/452/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. júla 2017 č. k. 29C/57/2008 žalobu zamietol s tým, že strany sporu nemajú právo na náhradu trov konania.

1.2. V odôvodnení súd prvej inštancie tiež uviedol: „ 50. Čo sa týka nasledujúcej hospitalizácie v zmysle znaleckého posudku USLaFT, zo zdravotnej dokumentácie vyplýva, že 21. 08. 2002 bola o 01.30 hod. vyšetrená na Internej ambulancii CPO (Centrálne prijímacie oddelenie) s nálezom, že od včera rána náhle zhoršenie stavu, začalo sa jej ťažko dýchať, údajne doma zmodreli nohy, rýchlo dýchala, tlak na prsiach, a následne bola prijatá na Kardiologickú JIS - podľa dokumentácie 23. 08. 2002. V prijímacej správe na JIS Kardiologického oddelenia Kardiocentra FN sP R. sa uvádza: terajšie ochorenie od prepustenia sa cítila pomerne dobre, pri námahe však cítila sťaženejšie dýchanie. Mala stále mierne zvýšenú teplotu, z gynekologického hľadiska zastavovaná Laktácia - Agafolínom obvodným gynekológom, ordinovaný údajne aj Unasin. Posledné 1 - 2 dni zhoršenie stavu. Výraznejšie sťaženie dýchania, inčiálne i mierny tlak na hrudníku, známky pľúcnej hypertenzie stredne závažnej - nález potvrdzuje diagnózu pľúcnej embolizácie. Začatá terapia kontinuálnym intravenóznym Heparínom, urobené hematologické konzílium.

O 3.45 hod. preložená na Klinikum anesteziológie a intenzívnej medicíny. Dňa 24. 08. 2002 o 4.15 hod. prijatá na Klinikum anesteziológie a intenzívnej medicíny, kde bola až do 26. 11. 2002, kedy bola preložená na JIS neurologickej kliniky. Následne na Fyzioterapeutickorehabilitačné oddelenie dňa 11. 12. 2002, kde bola hospitalizovaná až do 19. 12. 2002.

51. Predmetný posudok konštatoval, že zdravotná starostlivosť na I. Gynekologicko-pôrodníckej klinike FNsP R. od 06. 08. 2002 do 15. 08. 2002 bola poskytnutá náležite a správne. Takisto náležite a správne bola poskytnutá aj starostlivosť na JIS oddelení Kardiológie, Kardiocentra FNsP R., pričom zároveň v závere k otázke č. 1 znalec uviedol, že existuje nesúlad s uvádzanými dátumami hospitalizácie pacientky na Kardiologickom oddelení Kardiocentra FNsP R. medzi zdravotnou dokumentáciou a súdnymi spismi. V súdnych spisoch sa uvádza hospitalizácia od 19. 08. 2002, pričom v zdravotnej dokumentácii je uvádzané vyšetrenie na Centrálnom príjmovom oddelení (CPO) 21. 08. 2002 o 01.30 hod. s následnou hospitalizáciou uvádzanou od 23. 08. 2002 od 02.00 hod. Z priebehu klinického stavu a následných vyšetrení a medicínskych úkonov znalec usudzoval, že s najväčšou pravdepodobnosťou ide o preklepovú chybu, pričom správny dátum vyšetrenia na CPO má byť 23. 08. 2002 o 01.30 hod., a nie 21. 08. 2002 o 01.30 hod. Zároveň skonštatoval, že nedošlo k pochybeniu v poskytovaní zdravotnej starostlivosti a nedošlo u žalobkyne k poškodeniu zdravia v dôsledku pochybenia žalovanej v poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Po pôrode žalobkyne na I. Gynekologickej-pôrodníckej klinike bola dodržaná komplexná a náležitá zdravotná starostlivosť, na základe uvedených odborných a laboratórnych vyšetrení nebolo možné zistiť, ani predísť neskoršej multiorgánovej embolizácii a postup prijímacieho lekára na I. Gynekologickej - pôrodníckej klinike pri prijímaní pacientky nemožno považovať za nesprávny, k porušeniu a k nespĺneniu si povinnosti zo strany prijímacieho lekára nedošlo. Podľa dokumentácie pacientka bola pri prepustení zo zdravotníckeho zariadenia poučená primárne ku zdravotnému stavu. Zároveň zdravotná starostlivosť, ktorá správne mala byť na Kardiologickom oddelení Kardiocentra FNsP R. od 23. 08. 2002 do 24. 08. 2002 bola poskytnutá správne. Na základe vykonaných odborných vyšetrení na Kardiologickom oddelení Kardiocentra FNsP R. v čase hospitalizácie pacientky nebolo možné zistiť prvotnú príčinu a predísť multiorgánovej embolizácii.

52. Znalecký posudok č. 293/2014 Forensicu konštatuje, že po prepustení z Univerzitnej nemocnice (1. hospitalizácia - prepustenie 15. 08. 2002) bola žalobkyňa v starostlivosti svojho gynekológa, a z neznámeho dôvodu jej bola zastavovaná Laktácia a dňom 22. 08. 2002 podaný hormálny prípravok Agofolin, ktorým môže byť rizikový faktor z hľadiska vyvolania trombózy (tvorba krvných zrazenín).

53. Po gynekologickom vyšetrení dňa 23. 08. 2002 vyslovené správne podozrenie na mikroembolizáciu a v ten istý deň prijatá na Kardiologické oddelenie Univerzitnej nemocnice po udávanom 1 - 2 dňovom zhoršení dýchania. Zahájená liečba Heparínom, ktorá zodpovedala stavu, obrazu nemasívnej embólie do artérie pulmonalis. Súčasne bol zistený deficit Antitrombínu III. a podaná bola substitučná liečba. Neskôr pre známky nedostatočnej ventilácie preložená na I. KAIM. Po zvládnutí akútneho stavu a stabilizácii neskôr bola dlhodobo hospitalizovaná na rehabilitačných oddeleniach. Aj následný znalecký posudok, teda konštatoval, že počas hospitalizácie žalobkyne od 06. do 15. 08. 2002 a následne (síce súd konštatuje, že sú uvedené nesprávne dátumy 19. až 22. 08. 2002, pričom správne malo byť uvedené 23. až 24. 08. 2002) bola žalobkyňi poskytnutá správna zdravotná starostlivosť (lege artis), k odborným medicínskym pochybeniam pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nedošlo a k embolizácii u žalobkyne došlo v rámci medicínsky neovplyvniteľnej, nepreventabilnej komplikácie. Znalecká organizácia nezistila žiadne iné skutočnosti, ktoré by boli dôležité pre posúdenie prípadu, a ktoré by bolo potrebné uviesť v znaleckom posudku, a zároveň obidve EKG, ktoré boli žalobkyňi robené v období od 06. 08. 2002 do 15. 08. 2002 sú bez abnormalít, obzvlášť bez takých zmien, ktoré by svedčili pre závažnú embolizáciu do pľúcnice. Z pohľadu „ex ante“ bola žalobkyňi pri pôrode cisárskych rezom poskytnutá správna zdravotná starostlivosť. Keďže podľa zdravotnej dokumentácie žalobkyňa bola v tom čase zdravá, operácia prebehla bez komplikácií, hoci s hraničným trvaním. Operácia cisárskym rezom nebola v tom čase jednoznačnou indikáciou na antitrombotickú liečbu frakcionovaným, alebo nefrakcionovaným Heparínom. Skorá mobilizácia žalobkyne bola v rámci prevencie pooperačného tromboembolizmu dostačujúca.

54. Na základe vykonaného dokazovania, teda medzi stranami sporu bolo nesporné a potvrdili to aj obidve znalecké organizácie, že žalobkyňa bola hospitalizovaná na I. Gynekologickej-pôrodníckej klinike od 06. 08. do 15. 08. 2002. Obidvaja znalci potvrdili, že v tom čase zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne lege artis, k odborným medicínskym pochybeniam pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyne nedošlo, s tým, že spoločnosť Forensic upriamila pozornosť na to, že znalci znaleckej organizácie musia z metodologického hľadiska nahliadať na celý prípad iba z pohľadu „ex ante“, (teda z pohľadu osoby, ktorá mala v danom čase iba daný okruh informácií) nie však z pohľadu „ex post“, teda so znalosťou výsledku veci, keď sa vzhľadom na dodatočné informácie a poznatky, nezreteľné súvislosti stávajú zreteľnými a často pri pohľade ex post zdanlivo ľahko a jednoducho vysvetliteľnými, a zároveň uviedli, že v roku 2002 neboli na Slovensku všeobecne dostupné a záväzné smernice o tromboprolifaxii pre pacientky po pôrode cisárskym rezom, pričom je nutné uviesť, že žalobkyňa po pôrode krvácala, čo je kontraindikáciou antitrombotickej liečby. Ťažkosti s dýchaním a zvýšené teploty, ktoré mala žalobkyňa počas pobytu na Gynekologicko-pôrodníckej klinike zodpovedali najpravdepodobnejšie prejavom infekcie dýchacích ciest. Samotné zvýšenie teploty nie je príznakom ani hlbokkej žilovej trombózy, ani pľúcnej embólie a v rámci dyferencionálno-diagnostických úvah je príznakom svedčiacim proti diagnóze embólie. Pokiaľ sa lekárom nepodarilo nájsť inú infekciu ako príčinu zvýšenej teploty, ich diagnostický záver bol korektný. Podanie hormálnej liečby po prepustení mohlo byť tým, čo u ohrozenej pacientky (deficit Antitrombínu III., pôrod cisárskym rezom, nasledovné čiastočné obmedzenie pohybu a pobyt na lôžku, možno aj infekcia) viedlo k vzniku hlbokkej žilovej trombózy a nasledovnej masívnej embólie do pľúcnice, ku ktorej došlo do 48 hod. po podaní. Poukázali na to, že diagnostika samotnej pľúcnej embólie je zložitá a príznaky a nález z fyzikálneho vyšetrenia sú nejednoznačné a prekrývajú sa s inými bežnými ochoreniami. Vzhľadom k posudzovanému prípadu je nutné poznamenať, že k nim nepatrí zvýšenie telesnej teploty. Diagnóza bola u žalobkyne stanovená v priebehu hodín, včas na to, aby sa vykonali život zachraňujúce liečebné výkony. Nijakým špecifickým postupom nie je možné zabrániť embolizácii do mozgu cez otvorené foramen ovale medzi srdcovými predsienami. Zároveň sa vyjadrili k tomu, že ani na základe anamnestickéj informácie o prekonanej pľúcnej embólii u otca pani P. R., by u tejto nebola jednoznačne odôvodnená antitrombotická liečba, najmä za predpokladu skoršej mobilizácie po operácii, alebo použitia mechanických prostriedkov na zníženie rizika (napr. bandáže dolných končatín). Ostatné riziká - obmedzenie pohybu, infekcia sa pridružovali postupne a nakoniec došlo aj ku krvácaniu, ktoré by jednoznačne bolo dôvodom na ukončenie antitrombotickej liečby - pacientka v skutočnosti dostala aj dávku Hemostiptika - Dicinonum s opačným účinkom na zvýšenie zrážanlivosti krvi. Hormonálna liečba, ktorá predstavovala ďalší významný rizikový faktor bola podaná až po ukončení hospitalizácie. Vo veci samotného nepodania profilaktickej antitrombotickej liečby bezprostredne po pôrode cisárskym rezom na Gynekologicko-pôrodníckej klinike UNLP vzhľadom k úrovni poznatkov v roku 2002 z pohľadu „ex ante“ nedošlo k postupu non lege artis. Jednoznačným dôvodom pre jej podanie by bolo zistenie hlbokkej žilovej trombózy, alebo pľúcnej embólie, k takejto situácii však nedošlo. Po vzniku masívnej pľúcnej embólie bola žalobkyňu poskytnutá správna zdravotná starostlivosť, k trvalým zdravotným následkom sa v tomto štádiu ochorenia už nedalo účinnejšie zabrániť.

55. Čo sa týka druhej hospitalizácie, ktorá podľa súdnych spisoch mala byť od 19. 08. 2002 súd sa stotožňuje s argumentáciou, ktorú uviedol Úrad súdneho lekárstva a forenzej traumatológie Žilina v znaleckom posudku č. 2/2011, že existuje nesúlad s uvádzanými dátumami hospitalizácie pacientky na Kardiológickom oddelení Kardio centra FNŠP R. medzi zdravotnou dokumentáciou a súdnymi spismi. V súdnych spisoch sa uvádza hospitalizácia od 19. 08. 2002, pričom v zdravotnej dokumentácii je uvádzané vyšetrenie na Centrálnom prijímacom oddelení 21. 08. 2002 o 01.30 hod. s následnou hospitalizáciou uvádzanou od 23. 08. 2002 o 02.00 hod. Z priebehu klinického stavu a následných vyšetrení a medicínskych úkonov znalec usudzuje, že s najväčšou pravdepodobnosťou ide o preklepovú chybu, pričom správny dátum vyšetrenia na CPO má byť 23. 08. 2002 o 01.30 hod., a nie 21. 08. 2002 o 01.30 hod. a takýto záver o hospitalizácii nepriamo vyplýva aj zo ZP Forenzicu č. 293/2014, kde sa hodnotí, že dňa 23. 08. 2002 bolo gynekologické vyšetrenie, a následne ten istý deň bola žalobkyňa prijatá na Kardiológické oddelenie žalovaného, pričom to potvrdzuje aj fakt uvedený v znaleckom posudku, že dňa 22. 08. 2002 bola zastavovaná laktácia a bol podaný hormonálny prípravok Agofolín. To, že prípravok Agofolín nebol podaný žalovanou vyplýva z Doplnku č. 1 k znaleckému posudku č.

293/2014 zo dňa 20. 05. 2016, ktorého súčasťou je aj správa gynekológa s dátumom 23. 08. 2002, kde je konštatované „pacientka mala zastavenú laktáciu jednorázovo podaním 20 mg Agofolínu, kde potom opakovane 20 mg Agof., obvod. gynekológom, z toho teda vyplýva, že čo sa týka aj dátumov hospitalizácie na Kardiologickom oddelení, ako to vyplýva aj z tohto doplnku, „podľa dostupnej dokumentácie bola menovaná vyšetrená gynekológom ambulantne 23. 08. 2002, kde je jasný zápis, že u obvodného gynekológa bol podaný Agofolín na zástavu laktácie. Znamená to, že dňa 23. 08. 2002 nebola hospitalizovaná u žalovaného. Podľa správy možno usudzovať, že potiaže s dýchaním vznikli až po podaní Agofolínu, a podozrenie na Pľúcnu embóliu vzniklo po podaní.“ ...

57. Žalobkyňa až v podaní zo dňa 17. 08. 2015, teda takmer po 7-mich rokoch od podania žaloby a od objasnenia skutkových okolností uviedla, že k škode na zdraví, že došlo k poškodeniu zdravia, a to k poraneniu pravého lakťa žalobkyne, čo dovtedy vo svojich žiadnych písomných vyjadreniach neuvádzala, dokonca to neuviedla ani pri svojom výsluch na pojednávaní dňa 03. 05. 2012.

58. Znalecká organizácia Forensic Doplnkom č. 1 k znaleckému posudku č. 293/2014 k tomu uviedla, že v celom spise, ani v podaní žalobkyne sa nevyskytuje zmienka o úraze pravého lakťa. Pri opakovanom prehliadnutí kompletných chorobopisov nachádzajú občasné popisy opuchov oboch horných končatín, ktoré zrejme súvisia s dočasnými poruchami žilného krvného prietoku a lymfatickej drenáže pri polohovaní pacientky v bezvedomí a s príspením zníženej hladiny bielkovín v krvi. Raz, dňa 27. 09. 2002, je popísaný opuch pravej hornej končatiny po zatečení infúzneho roztoku do podkožia pravej hornej končatiny, čo je bežná, spravidla nezávažná komplikácia infúznej liečby. Ďalej dňa 03. 11. 2002 je popísaný opuch pravého lakťa. Dňa 17. 11. 2002 je potom zapísané traumatologické vyšetrenie, kde je popísaná aj podliatina v oblasti pravého lakťa „po obvaze“ (zrejme teda odrenina od okraja obväzu) a odporúčaný spôsob ošetrenia (Yelow, Wobenzym, Heparoid). Toto povrchové poranenie sa zahojilo bez ďalšej liečby, nijaký ďalší záznam týkajúci sa pravého lakťa alebo iného nálezu na pravej hornej končatine v dokumentácii nie je. V tomto období, kedy pacientka už komunikovala s personálom, nie je zaznamenaná nijaká sťažnosť na bolesť pravého lakťa. Nakoniec mohlo ísť aj o krvnú podliatinu, ktorá vznikla po minimálnom inzulte v dôsledku liečby na zníženie zrážanlivosti krvi. Podľa dokumentácie nič nesvedčí o tom, že by pacientka utrpela vážne poranenie pravého lakťa vyžadujúce zvláštnu starostlivosť a už vôbec nie o poranení, ktoré by mohlo zanechať trvalé následky. Iné overiteľné informácie nemá znalecká organizácia k dispozícii.

59. Súd na vyjadrenie N.. N. X. z Kliniky ortopédie a traumatológie pohybového ústrojenstva zo dňa 02. 03. 2017, v ktorom sa vyjadril k poraneniu pravého lakťa žalobkyne prihliadol a posúdil ho v kontexte s doposiaľ vykonaným dokazovaním, a to najmä znaleckým, pričom súdu z tohto odborného vyjadrenia nebolo známe, na základe čoho N.. X. uviedol záver, že ide o zlomeninu pravého lakťa staršieho dátá, keďže nikde, ako to uviedli obidvaja znalci vo svojich znaleckých posudkoch sa nespomína nijaký úraz, prípadne poranenie, alebo niečo iné pravého lakťa, zároveň samotný lekár uvádza, že vychádzal z dostupnej zdravotnej dokumentácie, pričom súdu nie je zrejmé, aká dokumentácia mu bola dostupná a predložená, pričom znalci v zdravotnej dokumentácii našli len popis opuchu pravej hornej končatiny, pričom Forensic v Doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. 293/2014 vysvetlil, čo je možnou jeho príčinou, v žiadnom prípade však neuviedli záver, že by mohlo ísť o zlomeninu pravého lakťa. Tie tvrdenia, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení N.. X., a z ktorého nie je zrejmé, na základe akých listinných dôkazov a z akej dostupnej zdravotnej dokumentácie vychádzal, vo vzťahu k záverom súdom ustanovených znalcov, súd považoval za nevierohodné a ničím nepodložené a nepreukázané.

60. Na základe vyššie uvedeného, teda konštatujúc záver, že dve nezávislé znalecké organizácie dospeli vo svojich znaleckých posudkoch č. 2/2011 a 293/2014 k rovnakým záverom a teda, že zdravotná starostlivosť žalovanou bola žalobkyni poskytnutá lege artis, t. j. v súlade so zákonom, teda nie je naplnený už prvý predpoklad nároku žalobkyne na náhradu škody na zdraví, a to porušenie právnej povinnosti žalovanej, súd sa preto ďalšími predpokladmi zodpovednosti za škodu už ani nezaoberal a žalobu ako nedôvodnú zamietol.“

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne, rozsudkom zo 7. novembra 2018 sp. zn. 9Co/452/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sporovým stranám

nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd svoje úvahy rozviedol takto: „ 29. Jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia je porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon). Bez preukázania tohto predpokladu nemožno v konaní o náhradu škody uspieť. Pokiaľ teda žalobkyňa v konaní uplatňovala nárok na náhradu škody na zdraví, bolo jej úlohou preukázať, že zo strany žalovanej došlo k pochybeniam pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za protiprávny úkon. Nestačí len pravdepodobnosť protiprávneho konania.

30. Odvolací súd je v prejednávanej veci rovnakého názoru ako súd prvej inštancie, že žalobkyňa ako poškodená v konaní neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala porušenie právnej povinnosti žalovanou.

31. Z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu bezpečne preukázané, že žalovaná počas dvoch hospitalizácií žalobkyne poskytla zdravotnú starostlivosť v súlade so zákonom.

32. Žalobkyňa v odvolaní predovšetkým spochybňuje nesprávne stanovenie momentu začatia poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovanou počas druhej hospitalizácie súdom prvej inštancie, keď tvrdí, že táto nezačala plynúť dňa 23.8.2002 ako uzavrel súd prvej inštancie, ale že sa tak stalo skôr, už dňa 21.8.2002. V tomto smere súd prvej inštancie podľa odvolateľky nesprávne vyhodnotil dôkazy pred ním vykonané a záver, že táto hospitalizácia začala dňa 23.8.2002 žalobkyňa považuje za nesprávny.

33. Podstata odvolacej argumentácie žalobkyne tak smeruje k tomu, že pokiaľ bola prijatá na hospitalizáciu dňa 21.8.2002, bolo úlohou súdu preskúmať postup žalovanej už od tohto dátumu, a to predovšetkým podanie hormonálneho lieku Agofolín.

34. Nastolené otázky sa stali súčasťou procesného útoku žalovanej v konaní pred súdom prvej inštancie a ohľadom týchto otázok súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie (znalecký posudok č. 293/2014 znaleckej organizácie Forensic.sk, Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. zo dňa 29.11.2014, Doplnok č. 1 k tomuto znaleckému posudku č. 123/2016 zo dňa 20.5.2016, vypočul znalcov N. N. E. a N. E. Z.). Po vykonaní dokazovania v naznačenom smere súd prvej inštancie jednoznačne uzavrel, že druhá hospitalizácia začala dňa 23.8.2002. Tento záver súdu prvej inštancie vyplynul predovšetkým zo záverov znaleckých posudkov ale aj z výpovedí znalcov, ktorí boli na tieto otázky v konaní pred súdom vypočutí. Výsledky vykonaného dokazovania tak potvrdili záver súdu prvej inštancie, že pri vedení zdravotnej dokumentácie došlo k tzv. preklepovej chybe, keď namiesto dátumu prijatia na hospitalizáciu 23.8.2002 je v zdravotnej dokumentácii nesprávne uvedené vyšetrenie na Centrálnom príjmovom oddelení 21.8.2002 o 01.30 hod. s následnou hospitalizáciou uvádzanou od 23.8.2002 o 02.00 hod., pričom z priebehu klinického stavu a následných vyšetrení a medicínskych úkonov znalci s najväčšou pravdepodobnosťou usúdili, že ide o preklepovú chybu a správny dátum vyšetrenia na Centrálnom príjmovom oddelení má byť 23.8.2002.

35. Vo svetle vykonaného dokazovania tvrdenia žalobkyne o tom, že bola prijatá na hospitalizáciu u žalovanej už dňa 21.8.2002 a následne boli vykonávané vyšetrenia od 22.8.2002 je potrebné považovať za nepreukázané. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na tú skutočnosť, že o začiatku hospitalizácie od 21.8.2002 svedčí správa z internej ambulancie CEPO zo dňa 21.8.2002, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v písomnom vyhotovení tejto správy došlo k zrejmej chybe v písaní, keď namiesto dátumu 23.8.2002 bol uvedený nesprávny dátum 21.8.2002. Ide pritom o jediný dôkaz, o ktorý žalobkyňa svoju odvoláciu argumentáciu opiera, a ktorého nesprávnosť ohľadom uvedenia dátumu prijatia žalobkyne na hospitalizáciu bola v konaní preukázaná. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď p. R., nejde o taký dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť relevantné odborné skutkové závery, ktorými by boli vyvrátené závery znaleckého dokazovania a výsluchy znalcov v konaní.

36. Preto tvrdenie žalobkyne, že žalovaná začala s liečbou jej diagnózy až po dvoch dňoch od jej prijatia na hospitalizáciu (21.8.2002) dňa 23.8.2002 je potrebné považovať len za hypotetické a ničím

nepodložené. Ani jeden z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie totiž takéto tvrdenia nepodporuje. Súdom ustanovené znalecké organizácie takúto možnosť vylúčili. Konkrétne z Doplnku č. 1 k znaleckému posudku číslo 293/2014 zo zodpovedania otázok na č.l. 311 a nasl. spisu vyplynulo, že bola vylúčená tá možnosť, žeby žalobkyňa bola hospitalizovaná už od 22.8.2002 a v rovnakom duchu vypovedali aj znalci N.. N. E. a N.. L. Z.. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní spochybňuje odborné závery znalcov, tieto námietky nemožno považovať za opodstatnené. Znalci zaujali názor a zodpovedali na odborné otázky a tieto závery neboli vykonaným dokazovaním náležitým spôsobom vyvrátené. Odvolacie námietky žalobkyne v tomto smere preto nenašli oporu vo vykonanom dokazovaní.

37. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní naznačuje, že podanie hormonálneho lieku Agofolínu obvodným gynekológom už dňa 19.8.2002 možno vyvodit' zo záverov znaleckého dokazovania, tento názor nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Znaleckým skúmaním bolo potvrdené, že tento hormonálny liek bol žalobkyni podaný až 23.8.2002 jej obvodným gynekológom, preto aj toto tvrdenie žalobkyne je potrebné považovať za ničím nepodložené a len hypotetické.

38. Pokiaľ žalobkyňa vytýka súdu prvej inštancie, že pri posúdení nároku na náhradu škody z dôvodu zlomeniny pravého lakt'a pochybil, keď nevychádzal z odborného vyjadrenia N.. X., s týmto sa odvolací súd nestotožňuje. Ani zo samotného odborného vyjadrenia N.. X. predloženého žalobkyňou nevyplýva, kedy skutočne došlo ku konštatovanej zlomenine, keď z tohto vyjadrenia je možné vyvodit' len tú skutočnosť, že ide o zlomeninu staršieho dát. Nakoľko žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno o preukázaní tej skutočnosti, že zo strany žalovanej došlo k nesprávnemu postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v súvislosti so zlomeninou pravého lakt'a, keď žalobkyňa v konaní ani nepreukázala tú skutočnosť, že by v priebehu namietaných hospitalizácií k tejto zlomenine došlo, správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ nárok žalobkyne aj v tejto časti zamietol. Výpoveď svedkyne p. R. nemožno považovať za významnú z hľadiska vyvodzovania odborných záverov týkajúcich sa diagnostiky konkrétneho poškodenia zdravia. Ani jeden dôkaz vykonaný pred súdom prvej inštancie nesvedčí v prospech tvrdenia žalobkyne, že k takémuto poškodeniu zdravia žalobkyne počas hospitalizácií u žalovanej skutočne došlo. Súdom ustanovení znalci sa vyjadrili (len) k otázke, či z obsahu zdravotnej dokumentácie vyplynul dôkaz o poranení pravého lakt'a žalobkyne počas jej hospitalizácie, preto ani námietky žalobkyne o nedostatku znaleckej špecifikácie nemožno považovať za opodstatnené.

39. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny.“

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnila tým, že „právne závery odvolacieho súdu sú so zreteľom na zadokumentovaný skutkový stav zjavne neodôvodnené a arbitrárne ...“. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za zmatečné pokiaľ ide o ustálenie dátumu začatia hospitalizácie žalobkyne v bodoch 34, 35, 36 a 37 jeho rozhodnutia, ako okolnosti dôležitej pre posúdenie povinnosti žalovanej poskytnúť žalobkyni včasnú a náležitú zdravotnú starostlivosť. V kontexte toho namietala nesprávne vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, neprihliadanie na jej tvrdenia a ňou predložené dôkazy, preukazujúce, že žalobkyňa bola u žalovanej hospitalizovaná 21. augusta 2002 (v stredu). Záver odvolacieho súdu ohľadom dátumu hospitalizácie vychádzajúci z toho, že v správe CPO sa pri uvedení dátumu jedná o chybu v písaní je neudržateľný. Namietala tiež odvolacím súdom vyslovený záver o nepreukázaní, že k zlomenine pravého lakt'a žalobkyne došlo počas hospitalizácie. Odvolaciemu súdu vyčítala, že sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami. Dovolateľka zastáva názor, že k zlomenine lakt'a pravej ruky žalobkyne došlo počas hospitalizácie u žalovanej, ktorá trvala od 21. augusta 2002 do 19. decembra 2002.

3.2. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vymedzila odklonom odvolacieho súdu

od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentujúcej judikátom R 4/1969 v zmysle ktorého, súd hodnotí dôkaz znalcom ako každý iný dôkaz. Súd pritom skúma či posudok vychádza zo zistených skutočností, či nie je rozporný a či z hľadiska pravidiel logického myslenia je presvedčivý. Tiež sa odklonil od judikátu R V/1968 podľa ktorého hodnotiaca úvaha súdu však nie je ľubovôľa; súd musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

3.2.1. Za nepreukázané závery vo svetle komplexného posúdenia všetkých dôkazov dovolateľka považuje závery odvolacieho súdu o tom, že v písomnom vyhotovení správy CPO došlo k chybe v písaní, kedy bola žalobkyňa prijatá na hospitalizáciu u žalovanej a kedy boli vykonané u nej vyšetrenia; že výpoveď p. R.W. nie je dôkazom, z ktorého by bolo možné vyvodiť relevantné odborné skutkové závery; že hormonálny liek Agofollín bol žalobkyni podaný 23. augusta 2002 a že žiaden vykonaný dôkaz súdom prvej inštancie nesvedčí tvrdeniu žalobkyne, že došlo k zlomenine pravého lakt'a žalobkyne počas hospitalizácie u žalovanej. Odvolací súd podľa názoru dovolateľky povýšil jeden dôkaz, a to znalecký posudok, nad ostatné dôkazy, tento dôkaz nepodrobil náležitému skúmaniu a komparácii s ostatnými dôkazmi produkovanými dovolateľkou v spore. Pri hodnotení dôkazov odvolacím súdom došlo k excesu, keď súd prevzal zo znaleckého posudku závery o dni, kedy bol podaný liek agofollín (23. augusta 2002) obvodným lekárom a kedy bola žalobkyňa prijatá na hospitalizáciu u žalovanej (23. augusta 2002 o 02,00 hod.). Dovolateľka zotrvala na názore, že k zlomeniu pravého lakt'a žalobkyne došlo počas jej hospitalizácie u žalovanej. Nesprávne skutkové závery odvolacieho súdu viedli k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že podané dovolanie považuje za neprípustné a nedôvodné, navrhla, aby ho dovolací súd odmietol. Námietku o nepreskúmateľnosti rozhodnutia považuje z objektívneho hľadiska za nenaplnenú. Žalobkyňa v dovolaní nešpecifikuje žiadne právne otázky, ktoré by boli relevantné, preto sa k tejto časti dovolania žalovaná nemá možnosť kvalifikovane vyjadriť. Obsahom dovolania nie je vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné a preto je potrebné ho odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážaný) prístup.

7.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7.3. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

7.4. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

7.5. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP:

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo

vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky msp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

8.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

8.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

8.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľka, vychádzajúc z obsahu dovolania, prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a k tomu dovolaciemu dôvodu (obdobne ako v odvolaní) uvádza, že odvolací (a prvoinštančný) súd v dôsledku nesprávneho postupu pri vyhodnotení dôkazov neustálil správne okamih začatia (v poradí druhej) hospitalizácie žalobkyne, i to, že sa nepreukázala zlomenina lakťa pravej ruky žalobkyne počas tejto hospitalizácie.

9.1. Dovolací prieskum namietaných skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly (pokiaľ ide o začatie druhej hospitalizácie a v súvislosti s tvrdením žalobkyne ohľadom zlomeniny lakťa jej pravej ruky) dovolací súd nezistil žiadne závažné deficity v dokazovaní (vo vykonaní a vyhodnotení dokazovania) - opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov. Súdny vykonané dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, prihliadali na to, čo vyšlo v spore najavo, čím naplnil podmienky postupu v dokazovaní v zmysle § 191 CSP. Výsledky vyhodnotenia dokazovania súdy riadne odôvodnili v zmysle § 220 ods. 2 CSP a vysvetlili (prečo a akú váhu prikladali jednotlivým dôkazom) tak, že tieto boli preskúmateľné v inštančnom postupe, jednak odvolacím ale i dovolacím súdom (z hľadiska logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti), ktoré nezdediajú názor dovolateľky o ľubovôli (svojvôli) pri vyhodnotení dôkazov (viď bod. 50 až 59 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštalácie a bod 32 až 38 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). To, že si niektoré z vykonaných dôkazov navzájom odporujú (konkurujú) ešte neznamená, že súdmi prijaté skutkové závery po ich vyhodnotení sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle len preto, že ich hodnoteniu súdmi nebola pripisovaná taká dôležitosť (výpovedná hodnota), akú im prikladala niektorá zo sporových strán. Zvrátiť taký stav môže sporová strana len „produkciou“ ďalších dôkazov na podporu vlastných tvrdení. Na ďalšie dôkazy predložené až v dovolacom konaní ale dovolací súd nemôže prihliadať (§ 435 CSP).

10. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) dovolateľka zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f/

CSP odôvodňuje aj tým, že odvolací súd na základe nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci (v otázke začiatku hospitalizácie a zlomeniny lakťa pravej ruky) a preto rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené.

10.1. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa nepotvrdili predpoklady o vadách pri hodnotení dôkazov s dopadom na zistený skutkový stav veci, neobstoja ako opodstatnené nadväzujúce námietky dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Navyše v posudzovanom prípade ani samotný obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Odvolací súd jasným, rozhodným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, poskytol primerané odpovede na odvolacie námietky; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (k tomu porovnaj bod 32 až 38 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd teda procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalobkyni znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

12. Pokiaľ dovolateľka vytýkala nesprávne zistený skutkový stav veci, resp. nesúhlasí so skutkovými zisteniami a ich hodnotením, dovolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, podľa ktorej je ustálený názor, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 6 Cdo 69/2020, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, 9 Cdo 209/2020). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

13. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie o začiatku hospitalizácie a zlomenine lakťa pravej ruky, dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018, 9 Cdo 86/2020).

13.1. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobkyne v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP:

14. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania uplatnila v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, k čomu dovolací súd poznamenáva:

14.1. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska § 432 ods. 2 CSP s akcentom na konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, čo umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo ktorá je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

17. Dovolateľka v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP však neformulovala žiadnu právnu otázku, vo svojom dovolaní nesúhlasí so skutkovým stavom zisteným súdmi (obdobne ako pri vade v mysle § 420 písm. f/ CSP) a od rozdielneho skutkového stavu odvodzuje pre ňu priaznivé právne posúdenie veci. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní nevymedzí právnu otázku, ktorá bola odvolacím súdom riešená rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku mala dovolateľka na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani rozhodnúť o tom, či ide o právnu otázku, ktorá bola riešená rozdielne a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 28/2017).

18. Iba samotné namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, bez vymedzenia konkrétnej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a od ktorej odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nepostačuje. Polemika dovolateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

19. Dovolací súd napokon nepovažuje za opodstatnenú dovoláciu argumentáciu žalobkyne, že postup odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov, v otázke začiatku hospitalizácie a zlomeniny lakt'a pravej ruky, nezodpovedá ustanoveniu § 191 CSP a označenej judikatúre (R 4/1969, RV /1968), čo dovolací súd vyjadril už v závere o neexistencii (i neprípustnosti) vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, kedy nezistil namietaný deficit pri hodnotení dôkazov súdmi (viď bod 9. a 9.1 vyššie).

20. Dovolanie žalobkyne v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné, dovolací ho v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. f/ CSP, lebo dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

21. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto jej dovolací súd v zmysle ustanovenia § 453 ods. 1 CSP a v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.